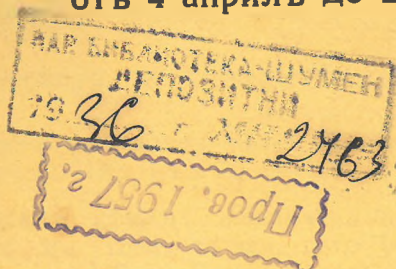

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

отъ 4 априль до 27 юний 1936 г.

Б4671
1936
кк. 2

ЖИВОТЪТЪ И УЧЕНИЯТА на ИСУСА

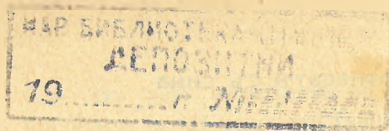
Книгоиздателство „НОВЪ ЖИВОТЪ“
София, ул. Солунска 10

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1892

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1 Урокъ — 4 априлъ 1936 г.

Притчата за лозаритѣ.

Текстъ на урока: Матей 21:33—46; Марко 12:1—12; Лука 20:9—19.

Златенъ стихъ: „Божията любовъ къмъ насъ въ това се яви, дето Богъ проводи въ свѣта Своя Единороденъ Синъ, за да бждемъ живи чрезъ Него.“ (1 Йоаново 4:9.)

Единъ стопанинъ насажда лозе и го дава подъ наемъ

1. Какво разправи Исусъ на книжниците и фарисеитѣ за единъ стопанинъ? Какъ изяви стопанинътъ грижата си за лозето? Кому повѣри той лозето? Къде отиде тогава? Матей 21:36. Заб. 1.
2. Кога изпрати стопанинътъ слугитѣ си при лозаритѣ? Съ каква целъ? Ст. 34.
3. Какъ се отнесоха лозаритѣ съ пратеницитѣ? Ст. 35, 36. Заб. 2.
4. Какви подробности се даватъ въ единъ другъ докладъ за злоупотрѣблението съ пратеницитѣ му? Марко 12:2—5.

Стопанинътъ изпраща сина си, за да му донесе наема

5. Най-после, кого изпрати стопанинътъ? Колко синове имаше той? Какви бѣха отношенията между бащата и сина? Какъ

очакваше бащата да се отнесатъ съ сина му? Ст. 6.

6. Какво казаха лозаритѣ, когато съзрѣха сина? Матей 21 : 38.

7. Какъ се отнесоха тѣ съ него? Ст. 39. Заб. 3

Единъ важенъ въпросъ и отговора му

8. Какъвъ въпросъ зададе Исусъ на книжниците и фарисеитѣ? Ст. 40.

9. Какво отговориха тѣ? Ст. 41. Заб. 4.

10. Кой текстъ отъ Писанието посочи Исусъ? Ст. 42.

11. Какъ приспособи Той притчата за лозето? Ст. 43.

12. Какво ще стане съ този, който падне върху камъка? Какво ще стане съ този върху когото падне камъкътъ? Ст. 44.

13. Споредъ предсказанието на пророкъ Исаия, какъвъ щѣше да бѣде Исусъ за израилския народъ? Исаия 8 : 13—15.

14. Въ кое друго пророчество говори Исаия за Исуса? Исаия 28 : 16. (Вижъ 1. Петр. 2 : 4, 5.)

15. Какво разбраха книжниците и фарисеитѣ? Матей 21 : 45.

16. Какво искаха да сторятъ тѣ? Какво възпрѣ забавното изпълнение на намѣрението имъ? Ст. 46. Марко 12 : 12.

Забележки :

1. — Въ притчата стопанинътъ символизира Бога, лозето — юдейския народъ, оградата — Божия законъ и кулата — храма.

2. — Както лозаритѣ убиха слугитѣ, които стопанинътъ бѣше изпратилъ, за да събератъ плодоветѣ, така и юдеитѣ избиха пророцитѣ, които Богъ имъ бѣше пратилъ да имъ посочватъ пътя къмъ покаянието. Пратеницитѣ биваха унищожавани единъ следъ другъ. До тогава действителността на притчата бѣше вънъ отъ всеко съмнение. Такива ще сж и неизбѣжнитѣ послѣдствия на подобно действие.

3. — Въ това поведение на лозаритѣ се откриватъ страшнитѣ последствия отъ веднѣжъ хванатия пжтъ, — отклонение отъ изискванията на Господа. Когато злоупотрѣбиха съ първитѣ пратеници, тѣ никакъ не подозириха, че поведението имъ би ги довело тѣй далечъ. Но желанието имъ, сами да притежаватъ плодоветѣ на градината, растѣше постоянно. Като дадоха мѣсто на това желание, пжтътъ за по-голѣмо престѣпление бѣ подготвенъ; защото себелюбието имъ скоро се прострѣ надъ самото лозе, и тѣ търсѣха начинъ, за да си го присвоятъ. Постѣпката имъ съ първитѣ слуги, закорави сърдцата имъ и ги подведе къмъ престѣплението да убиятъ и сина. Всѣки грѣхъ, на който се дава мѣсто, рано или късно ще сплечели пълно надмощие надъ човѣка.

4. — Господь не оставя да ограбятъ плодоветѣ отъ лозето Му. Ако нѣкой отхвърли благодатнитѣ Му дарби, предлагатъ се другиму. Лозето ще се отнеме отъ първитѣ себелюбиви лозари и ще се даде на други, които даватъ плодоветѣ на Господаря си.

За размишление: Какви плодове трѣбваше да принесе юдейскитѣ народъ? Какво учи тази притча?

2 Урокъ — 11 априлъ 1936 г.

Сватбата на царския синъ — Кесаревиятъ данѣкъ.

Текстъ на урока: Матей 22 : 1—22; Марко 12 : 13—17; Лука 20 : 20—26.

Златенъ стихъ: „Който побеждава, той ще се облѣче съ бѣли дрехи и нѣма да залича името му отъ книгата на живота, а ще изповѣдамъ името му предъ Моя Отецъ и предъ Неговитѣ Ангели.“ Откр. 3 : 5.

Една царска покана

1. Говорейки въ храма съ фарисеитѣ, съ какво сравни Исусъ царството небесно? Матей 22 : 1, 2.
2. Съ каква цель изпрати цартъ въ прит-

- чата слугитѣ си? Какъвъ бѣше резултатътъ? Ст. 3. Заб. 1.
3. Съ каква вестъ изпрати царьтъ други слуги? Ст. 4.
  4. Какъ се отнесоха поканенитѣ? Какво направиха тѣ? Ст. 5, 6. Заб. 2.
  5. Какво наказание получиша ония, които обидиха царя и злоупотрѣбиха съ слугитѣ му? Ст. 7. Заб. 3.
  6. Следъ това, какво каза царьтъ на слугитѣ си? Що имъ поръча той? Ст. 8, 9.
  7. Какъ се осжществи планътъ? Ст. 10. Заб. 4.

Единъ гостъ безъ сватбарска дреха

8. При поздравляването на гоститѣ, кого забеляза царьтъ? Ст. 11. Заб. 5.
9. Какво каза царьтъ на онзи, който нѣмаше сватбарска дреха? Какво поведение държа той? Ст. 12. Заб. 6.
10. Какво заповѣда царьтъ на слугитѣ си? Какво се казва за числото на званитѣ и избранитѣ? Ст. 13, 14. Заб. 7.

Единъ заплетенъ въпросъ и принципалното държане на Исуса

11. Какво се сговориха фарисеитѣ въ единъ съветъ? Кого употрѣбиха тѣ за осжществяването на плана си? Съ каква титла се обръщаха тѣ къмъ Исуса? Ст. 15, 16. Заб. 8.
12. Какъвъ въпросъ зададоха тѣ на Исуса следъ ласкателното имъ въведение? Ст. 17.
13. Съ кой въпросъ имъ показа Исусъ, че е позналъ намѣренията имъ? Какво поиска Той да му покажатъ? Ст. 18, 19.
14. Гледайки римската монета, какъвъ въпросъ имъ зададе Исусъ? Ст. 20.

15. Що отговориха тѣ? Кой принципъ поста-
ви Исусъ тогава? Ст. 21.
16. Какъ подеиствува Исусовиятъ отговоръ
на фарисеитѣ? Ст. 22. Заб. 9.
17. Какви сж задълженията на християнина
спрямо властта? Римл. 13:1; I Петр.
2:13, 14.
18. Само въ какъвъ случай може да не се из-
пълни едно нареждане на властта? Деян.
5:29; Дан. 3:8—18.

Забележки :

1. — Споредъ ориенталския обичай гоститѣ се канятъ известно време преди сватбата, а следъ като бжде всичко готово, тѣ се по-
викватъ да дойдатъ.

„Поканата за праздненството бѣше разгласена чрезъ Христовитѣ
ученици. Господъ изпрати дванадесеттѣ, а по-късно седемдесеттѣ
да проповѣдватъ евангелието, да поучаватъ хората на покаяние,
и да вѣрватъ въ евангелието, защото царството Божие е набли-
жило. Но на поканата не се обърна внимание. Поканенитѣ за празд-
ненството не дойдоха.“ (С. G. S. 305.)

2. — „Това бѣше вестъта, която се донесе на юдеитѣ следъ
разпятieto на Христа; но народътъ, който твърдѣше, че е избраниятъ
Божий народъ, отхвърли донесеното имъ чрезъ силата на Светия
Духъ евангелие. Мнозина направиха това по единъ крайно подиг-
равателенъ начинъ. Други, понеже отхвърлиха славата на Господа,
бѣха така разгнѣвени отъ предложението за спасение и прощение,
щото се озлобиха противъ носителитѣ на тази вестъ. Настъпи „ед-
но голѣмо гонение“. Много мжже и жени бѣха хвърлени въ тъм-
ница, а нѣкои Божии вестители като Стефанъ и Яковъ бѣха и
убити.“ (С. G. S. 305.)

3. — „Предсказаната присжда за юдеитѣ се изпълни съ раз-
рушението на Йерусалимъ и разпрѣсването на народа.“ (С. G. S. 306.)

Седмиятъ стихъ известява ужасното разрушение на Йеру-
салимъ и унищожението на юдейския народъ като нация. Поуката,
обаче, важи за всѣко време.

4. — „Третата покана за праздненството представя проповѣдва-
нето на евангелието между езичниците.“ (С. G. S. 304.)

5. — „Когато царътъ влѣзе за да прегледа гоститѣ, тогава се
откри истинския имъ характеръ. За всѣки поканенъ на празднен-

ството гостъ бѣше приготвена една сватбарска дреха. Дрехата бѣше подарѣкъ отъ царя. Съ обличането ѝ гоститѣ изразяваха уважението си къмъ домакина. Обаче единъ мжжъ се бѣше явилъ съ обикновената си дреха. Той не се приготви споредъ нареждането на царя. Той отхвърли купената за него съ скъпа цена дреха. Съ това той обиди господаря си.“ (С. G. S. 306.)

6. — „Чрезъ сватбарската дреха, за която става дума въ притчата, се представя чистия неопетненъ характеръ на истинскитѣ Христови последователи. На църквата се дава да се облѣче въ свѣтълъ и чистъ висонъ, за да бжде една ‚църква славна‘ безъ петно или бръчка или нѣщо подобно“. ‚Висонътъ‘, обаче, казва писанието, е ‚правдата на светиитѣ‘. Това е Христовата правда — Неговия неопетненъ характеръ — който чрезъ вѣрата се предава на всички, които приематъ Христа като личенъ Спасителъ.“ (С. G. S. 308.)

7. — „Съ прегледа на гоститѣ, който царѣтъ предприема при празненството се представя изследвателния сждъ. . . Докато хората живѣятъ тукъ на земята, горе въ небесното сждилище се извършва изследвателния сждъ. Животътъ на всички, които изповѣдватъ, че сж Негови последователи, ще бжде поставенъ на изпитъ отъ Бога; всички ще бждатъ изпитани споредъ докладитѣ, записани въ небеснитѣ книги и сждбата на всѣкиго ще бжде опредѣлена за винаги споредъ дѣлата му.“ (С. G. S. 306. 308.) Всички сж звани; но само ония сж избрани, които сж последвали поканата да Му служатъ.

8. — „Иродианитѣ“ бѣха членове на една юдейска политическа партия, преданна на Ирода. Тѣ твърдѣха, че е право да се дава данѣкъ на римския императоръ, докато фарисеитѣ отричаха това. Дветѣ партии се съединиха противъ духовното царство на Мессия.

9. — „Вестителитѣ очакваха, че Исусъ по единъ или другъ начинъ ще имъ даде единъ непосредственъ отговоръ на въпроса. Ако Той кажеше, че не е правда да се плаща данѣкъ на императора, тогава щѣха да го заявятъ предъ римската властъ и той би билъ заловенъ като бунтовникъ. Но ако Той кажеше, че е добре да се плаща данѣкъ, тогава щѣха да го наклеветятъ предъ народа, че действува противъ Божия законъ. Но сега тѣ се видѣха победени. Плановѣтъ имъ бѣха осуетени. Неговиятъ кратѣкъ, съдържателенъ отговоръ не даде възможность да се появи единъ по-нататъшенъ въпросъ.“ (D. A., S. 602.)

За размишление: Сватбарската дреха, която ще се облѣче за сватбата на Агнето. Какъ се спечелва сватбарската дреха? (Исая 64: 5, 6.)

3 Урокъ — 18 априлъ 1936 г.

Заповѣдитѣ — лептата на бедната вдовица.

Текстъ на урока: Марко 12:28—44; Мат 22:35—46; Лука 21:1—4.

Златенъ стихъ: „Всѣки да отдѣля колкото му сърдце дава, безъ да му се свиди, и безъ да го принуждаватъ: защото Богъ люби оногова, който драговолно дава“. (II. Кор. 9:7.)

Исусъ разговаря съ книжника

1. Кой се споменава като слушателъ на Исусовия разговоръ? Що бѣ схваналъ книжникътъ? Какъвъ въпросъ зададе той? Марко 12:28.
2. Коя заповѣдь посочи Исусъ като първа? Ст. 29. 30.
3. Какво казва Исусъ относно друга една заповѣдь? Ст. 31.
4. Какъ прие книжникътъ думитѣ на Исуса? Ст. 32.
5. По кой начинъ издигна той духа на истинското послушание на закона? Ст. 33.
6. Какво каза Исусъ на книжника следъ като той безстрашно изказа убеждението си предъ свещеницитѣ и владѣтелитѣ? Ст. 34. Заб. 1.

Исусъ задава въпроси и предпазва отъ книжницитѣ

7. Обръщайки се къмъ фарисеитѣ, какъвъ въпросъ зададе Исусъ? Що му отговориха тѣ? Матей 22:41, 42.
8. Какъвъ другъ въпросъ зададе Исусъ на

фарисеитѣ, следъ като потвърдиха, че Христосъ е синъ Давидовъ? Ст. 43—45. Заб. 2.

9. Следъ като Исусъ имъ зададе този въпросъ, за какво не се чувствуваха вече способни? Ст. 46.
10. Какво предупреждение даде Исусъ относно фарисеитѣ? По кой начинъ се стараеха тѣ да привлѣкатъ вниманието на хората къмъ себе си? Марко 12:38, 39.
11. Кои други действия укори Исусъ? Ст. 40. Заб. 3.
12. Поучавайки народа въ двора на храма, какво наблюдаваше Исусъ? Ст. 41. Заб. 4.
13. Чий даръ се споменава особено? Ст. 42.
14. Какво каза Исусъ на ученицитѣ Си относно дара на вдовицата? Ст. 43.
15. Споредъ кой принципъ оценява Исусъ стойността на нашитѣ дарения? Ст. 44. Заб. 5.

Забележки :

1. — Исусъ се радваше за искреността на книжника, който не се смути отъ набръчканитѣ чела на свещеницитѣ и заплашванията на фарисеитѣ, но свободно изказа своето мнение. Като видѣ че той разумно отговори, Исусъ му рече: „Не си далечъ отъ царството Божие“. Книжникътъ бѣше близо до царството Божие. Той знаеше, че предъ Бога дѣла на милосърдие имаха много по-голяма стойностъ, отколкото всесъжения и жертви. Но той трѣбваше да признае Христа за Синъ Божий и чрезъ Него да получи сила за дѣла на милосърдие.“ (D. A., S, 608)

2. — „Когато Исусъ отговаряше на въпроса, зададенъ отъ книжника, фарисеитѣ се бѣха намѣстили съвсемъ близо до Исуса. Сега, Той имъ задава единъ въпросъ: „Какво мислите за Христа? Чий синъ е“? Съ този въпросъ Исусъ искаше да ги подбуди да изповѣдатъ вѣрата си въ Мессия. Отъ отговора имъ трѣбваше да явствува, дали тѣ Го считатъ за човѣкъ или за Синъ Божий. Тѣ отговориха като въ хоръ: „Синъ Давидовъ“. Тази титла даваха пророцитѣ на Мессия.

Отговорътъ на фарисеитѣ бѣше правиленъ. Исусъ бѣше Синъ Давидовъ; защото Той произхождаше отъ царски родъ. Юдеитѣ

безспорно щѣха да го признаятъ като Синь Давидовъ и за свой царь, ако Той възнамѣряваше да ги освободи отъ римлянитѣ и да ги направи отново свободна нация. Често пѣти народътъ е наричалъ Исуса, Синь Давидовъ. Зададениятъ въпросъ не щѣше да постави фарисеитѣ въ такова неловко положение, ако тѣ вѣрваха, че Исусъ е Синь Божий и Давидовъ наследникъ. Исусъ се постара да имъ помогне, като имъ каза, че Давидъ го е наричалъ Господь и Синь Божий.“

3. — „Сжщиятъ упрекъ засѣга и много хора въ наше време, които се считатъ за набожни. Животътъ имъ е опетненъ съ себелюбие и егоизъмъ, но тѣ се покриватъ външно съ една чиста дреха. По този начинъ, за известно време, тѣ маматъ съчовѣцитѣ си. Но Бога не могатъ да измаматъ. Той познава сърдцата и ще сѣди всѣкиго споредъ дѣлата му“. (D. A., S. 614.)

4. — Въ единъ отъ двороветѣ на храма, до стълбоветѣ, които крепѣха галериитѣ, бѣха направени съкровищници. Народътъ носѣше приношенията си въ храма и ги слагаше въ съкровищницата. Това даваше възможность на богатитѣ да покажатъ колко даватъ. За тѣхната щедрость, тѣ бѣха почитани отъ хората, които ги наблюдаваха.

5. — Исусъ виждаше дарбитѣ, които се слагаха въ съкровищницата и познаваше стойността имъ. Той наблюдаваше „много богаташи“ които пускаха „много“. Но виждаше и малкото, което се пускаше отъ беднитѣ; но не само това, Той видѣ и нѣщо повече. Той сравни дарбитѣ съ притежанието на дарителя. Стойността на дарбата се оценяваше отъ другитѣ, споредъ количеството на слаганото въ съкровищницата. Обаче, Исусъ гледаше въ сърдцата на дарителитѣ и оценяваше споредъ подбудитѣ имъ.

Точно защото Исусъ гледаше „какъ“ дарителътъ принасяше дарбата си, малкитѣ суми, добиваха въ очитѣ Му голѣма стойность. Многото богати даваха една малка часть отъ излишѣка си. Лишената пѣкъ отъ всичко вдовица, даде отъ беднотията си всичко каквото имаше, — своята храна.

За размишление: Любовта е основата на истинското изпълнение на закона. Кой е Христосъ? Какъ се открива любовта въ дѣлата? Споредъ какво трѣбва да се оценяватъ дарбитѣ?

Исусъ предсказва бждещи събития.

Текстъ на урока: Матей 24:1—14; Марко 13:1—13; Лука 21:5—19.

Златенъ стихъ: „И ще бжде проповѣдвано това евангелие на царството по цѣла вселена, за свидетелство на всички народи; и тогава ще дойде краятъ.“ Матей 24:14.

Последното посещение на Исуса въ храма

1. Съ кои думи приключи Исусъ разговора Си съ фарисеитѣ? Матей 23:39. Заб. 1.
2. Напускайки храма, на какво обърна внимание единъ отъ ученицитѣ? Марко 13:1. Заб. 2.
3. Какви страшни думи изговори Исусъ за тази величествена сграда? Ст. 2. Заб. 3.

Ученицитѣ запитватъ Исуса

4. Като напусна храма, кжде отиде Исусъ съ ученицитѣ Си? Какъвъ въпросъ зададоха ученицитѣ на Исуса? Матей 24: 3. Заб. 4.
5. Какво предупреждение даде Исусъ най-напредъ въ отговора Си? Какъ обоснова Той предупреждението Си? Ст. 4, 5. Заб. 5.

Исусъ отговаря на зададенитѣ отъ ученицитѣ Му въпроси

6. Какво ще дойде до ушитѣ на ученицитѣ? Защо не трѣбва да се безпокоятъ? Ст. 6.
7. Какви други събития се споменаватъ? Какво каза Исусъ относно тѣзи събития? Ст. 7, 8. Заб. 6.
8. Споредъ думитѣ на Исуса, какъ ще се отнасятъ народитѣ съ Христовитѣ последо-

- ватели? Ст. 9. Заб. 7.
9. Какъ ще се отнасятъ християнитѣ помежду си? Ст. 10.
10. Какъвъ успѣхъ ще иматъ фалшивитѣ пророци? Ст. 11. Заб. 8.
11. Какво действие ще упражни увеличената неправда? Ст. 12.
12. Какво обещание се дава на ония, които ще устоятъ до край? Ст. 13.
13. Но кое велико дѣло трѣбва да се извърши преди това? Какво ще стане следъ приключването на тази задача? Ст. 14. Заб. 9.

Забележки :

1. — „Думитѣ на Исуса къмъ свещеницитѣ и началницитѣ : „Ето, вашиятъ домъ се оставя пустъ, изпълни сърдцата имъ съ голѣмъ страхъ. Ъ се показваха хладнокрѣвни и безгрижни, но вътрешно бѣха много неспокойни и размишляваха върху значението на думитѣ. Тѣ чувствуваха приближаването на една голѣма опасностъ, но не можеха да повѣрватъ, че величествениятъ храмъ, гордостята на цѣлия юдейски народъ, ще бжде скоро само една окаяна развалина. И ученицитѣ очакваха отъ Исуса по-голѣми подробности“. (L. J., S. 355.)

2. — „Когато тѣ (юдеитѣ) напуснаха храма съ Него (Исуса), обърнаха вниманието Му къмъ тази величествена сграда. Камънитѣ бѣха отъ чистъ, благороденъ мраморъ, блѣстящо бѣли съ огромни размѣри. Презъ време на Навуходоносоровата обсада, една часть отъ стената устоя здрава; цѣлата сграда правѣше такова силно впечатление, щото ученицитѣ никакъ не можеха да разбератъ изявлението на Исуса.“ (D. A., S. 355.)

3. — Когато Исусъ говорѣше за разрушението на Йерусалимъ, израилскиятъ народъ живѣеше въ миръ, но въ краткото време отъ едва четиридесетъ години, се изпълниха всичкитѣ Негови думи. Въ 70 год. сл. Христа, римлянитѣ обсадиха и превзеха града. Единъ войникъ хвърли една запалена факла презъ „златния прозорецъ“ въ вътрешността на храма и въ мигъ накованитѣ съ кедрово дърво стени бѣха въ пламъци. Войницитѣ се заеха здраво съ разрушението на града и въ скоро време храмътъ и цѣлиятъ градъ лежаха на равно съ земята.

4. — Изглежда, ученицитѣ мислѣха, че тритѣ събития — разрушението на храма, идването на Христа и краятъ на свѣта — ще станатъ едновременно; и за това тѣ питаха Исуса, кога ще стане това и кои знамения ще известятъ тѣзи събития.

Въ отговора на Исуса, въ който Той посочва знаменията, по които можеше да се познае приближаването на събитията, Христовото идване и разрушението на Йерусалимъ се сливаха. Много отъ събитията, които бѣха свързани съ Христовото идване, достигаха върховната си точка съ разрушението на Йерусалимъ, а разпрѣсването на християнитѣ, прилича въ много отношения на събитията, предшествуващи идването на Христа. Много отъ отговоритѣ на Исуса, дадени на въпроситѣ на ученицитѣ, могатъ да иматъ една двояка възможность на приложение. Тѣ се приспособяватъ както за събитията, които предшествуватъ разрушението на Йерусалимъ, тъй и за тия предъ Христовото второ пришествие.

5. — Историкътъ Иосифъ Флавий казва, че по онова време, мнозина сж претендирали, че сж били вдѣхновени отъ Бога. Тѣ сж подмамили много отъ народа да отидатъ съ тѣхъ въ пустинята, защото тамъ щѣлъ Богъ да имъ съобщи знака за освобождението имъ. Подъ това тѣ разбирали освобождението отъ римската власть.

„Исусовитѣ думи се изпълниха скоро следъ Неговата смъртъ. Историята докладва за много фалшиви пророци, които сж безпокоели народа до разрушението на Йерусалимъ. Но Исусовото предупреждение е отъ голѣмо значение и за нашето време; защото измамитѣ, съ които сатана е работилъ преди разрушението, сж се повтарали презъ всичкитѣ столѣтия“. (L. J. S. 356.)

6. — Между събитията преди разрушението на Йерусалимъ, краятъ на юдейската нация и събитията малко преди края на свѣта и идването на Христа, се установява една очебиюща прилика. Нѣкои отъ главнитѣ знамения, които предсказваха края на юдейската нация, ще се повторятъ кратко преди края на свѣта; такива сж: раздвижване на народитѣ, криза, нещастие и гонение.

7. — „Всичко това трѣбваше християнитѣ да претърпятъ. Родителитѣ предаваха децата си, децата — родителитѣ си и приятели предаваха приятелитѣ си на синедриона. Гонителитѣ оскърбиха и убиха Якова, Стефана и много други вѣрующа. Чрезъ Своитѣ вестители, Богъ даде за последенъ пжтъ на юдеитѣ възможность да се обърнатъ къмъ Него. Той се откри чрезъ свидетелитѣ Си при хващането, разпита въ сжда и въ затвора; но при все това, тѣхнитѣ сждии подписаха смъртната имъ присжда. Тѣ бѣха свидетели, за

които свѣтътъ не бѣше достоенъ, и при всѣко убиване на Христовитѣ последователи, тѣ наново разпѣваха Божия Синъ. Това ще се повтори.“ (L. J. S. 357.)

8. — „Фалшивитѣ пророци говорятъ чрезъ помощъта на злитѣ духове и силата на сатана. Тѣ изхождатъ отъ това, да измаматъ хората. Пророкъ е не само онзи, който стои подъ влиянието на нѣкое по-више сжщество, било то зло или добро, но въ по-широкъ смисълъ всички учители на божественитѣ истини могатъ да бждатъ наречени Божии пророци, а всички учители на заблудата-фалшиви пророци.“ (G. A., S. 23.)

9. — Много интересно е да разгледаме работата въ наше време въ свръзка съ задачата ни въ Матей 24:14. Това дѣло се извършва въ 325 страни и острови и се проповѣдва на 539 езика и диалекти. Отъ 1926 година сж прибавени 283 езика. Това значи, на всѣки десетъ дена по единъ новъ езикъ. Презъ 1934 година сме встѣпили въ 30 нови страни и острови, кждето по-рано не е била занесена вестъта; прибавени сж още 35 езика, на които сега се проповѣдва евангелието.

За размишление: Сигурността, че пророчествата се изпълняватъ. Опасноститѣ на заблудата. Действието на увеличаващата се неправда. Какъ мога да подкрепя разпространението на евангелието?

5 Урокъ — 2 май 1936 г.

Разрушението на Йерусалимъ — знамения за второто идване на Христа.

Текстъ на урока: Матей 24:15—31; Марко 13:14—27; Лука 21:20—28.

Златенъ стихъ: „Тогава ще се яви на небето знамението на Сина Человѣчески; и тогава ще се разплачатъ всички земни племена и ще видятъ Сина Человѣчески да иде на небеснитѣ облаци съ сила и слава голѣма.“ Матей 24:30.

Мерзостъта на запустението

1. Съ кои думи загатна Исусъ въ разговора

- Си за разрушението на Йерусалимъ? Матей 24: 15. Заб. 1.
2. Какво трѣбва да правятъ християнитѣ въ Юдея, когато видятъ изпълнението на Данииловото пророчество? Ст. 16.
  3. Колко бързо трѣбва да бѣгатъ? Ст. 17, 18. Заб. 2.
  4. За какво трѣбва да се молятъ християнитѣ, предвидъ трудноститѣ на времето и светостѣта на Божия законъ? Ст. 19, 20. Заб. 3.

Време на основни промѣни

5. На коя голѣма скръбъ обърна Исусъ внимание? Ст. 21. Заб. 4.
6. Заради кого ще се скратятъ днитѣ на скръбѣта? Ст. 22. Заб. 5.
7. Какво ще твърдятъ прелѣстителитѣ? Даже какво ще бждатъ въ състояние да направятъ? Колко голѣма ще бжде силата на тѣхното измамничество? По коя причина не би трѣбвало да бждемъ прелѣстени? Ст. 23—25. Заб. 6.
8. На кои твърдения не трѣбва да вѣрваме? Ст. 26.

Начинъ на второто Христово идване и неговитѣ предвестници

9. Какъ описва Исусъ второто Си идване? Ст. 27. Заб. 7.
10. Съ кое изявление се усилва Христовото предупреждение? Ст. 28; Лука 17: 37. Заб. 8.
11. Кои знамения ще се явятъ скоро „следъ скръбѣта на ония дни?“ Матей 24: 29. Заб. 9.
12. Що ще се яви тогава? Що ще настане следъ това? Ст. 30. Заб. 10.
13. Каква е задачата на ангелитѣ, когато затрѣби Божията трѣба и мъртвитѣ възкрѣснатъ? Ст. 31; I Сол. 4: 16, 17.

Забележки:

1. — Цитирането на пророк Даниила се отнася за пророчеството въ Даниилъ 9:24 — 27, въ което се говори за 70 седмици — 490 години, които започваха въ 457 год. пр. Христа и стигаха до есенята на 34 год. сл. Христа. Отъ това време, апостолитъ излъзоха и „проповѣдваха Словото навсѣкжде, както на юдеитъ, така и на езичниците“. Чрезъ смъртта на Исуса, старозаветната жертвена служба въ земното светилище бѣ прекратена, което стана явно и чрезъ разкъсването на завесата.

2. — Когато християнитъ видятъ римскитъ войски предъ градскитъ стени трѣбва да бѣгатъ веднага по горитъ. Всѣко забавяне ще коства живота имъ. Историята докладва, че когато пълководецътъ Цестий е искалъ да превземе града, той е разположилъ войскитъ си на две главни мѣста, срещу храма и палата. Внезапно нападението бѣ спрѣно и войскитъ се оттеглиха. Това действие бѣше толкова необяснимо, че трѣбваше да се препише на нѣкаква свръхестествена сила. Вѣрующитъ познаха дадения имъ отъ Бога знакъ за напущане на града, който щѣше да бѣде разрушенъ отъ Тита; нито единъ отъ тѣхъ не погина.

3. — „Молитвата на Христовитъ последователи бѣ чута. Събитията бѣха така подредени, щото нито юдеитъ нито римлянитъ можеха да попречатъ за бѣгството на християнитъ. Следъ отстъпването на Цестия, юдеитъ подгониха армията му; по този начинъ се удаде удобенъ случай за християнитъ да напуснатъ града. А и страната, където биха могли да прибѣгнатъ бѣше свободна отъ врагове.“ (В. Р. Н. С., S. 314.)

4. — Говорейки за разрушението на Йерусалимъ, Исусъ загатна и събития, които ще станатъ преди второто Му идване. „Голѣмата скръбъ“ за която Той говори, обхваща едно време отъ 1200 години, познато съ името „тъмното сръдновѣковие“, когато сж били избити милиони вѣрующи по най-жестокъ начинъ. Дан. 7:25. Откр. 12:6, 13, 14.

5. — Това време на скръбъ започна въ 538 год. сл. Хр. и завърши въ 1798 год. Исусъ каза, че времето на скръбта ще бѣде съкратено. Като резултатъ на Д-ръ М. Лютеровата реформация и подъ влиянието на по-къснитъ реформатори се изпълниха думитъ на Исуса, като въ сръдата на 18 вѣкъ всеобщото гонение престана.

6. — „Много ясно продължава Исусъ да говори въ Своето пророческо слово за второто Си пришествие. Той напомня за опаснитъ, които предшествуватъ това време.“ L. J., S. 358.)

7. — Второто идване на Христа не може да бъде подражано. Невъзможно е за сатана да представи второто идване на Христа, точно така, както е описано в Свещеното писание. Исусъ е предупредилъ народа Си предварително, тъй щото никои не бива да бъде прелъстенъ чрезъ фалшиви учения относно Неговото пришествие.

8. — „ При второто пришествие Исусъ ще се яви тъй внезапно и тъй всеобщо видимо, както свѣтковицата, която изведнѣжъ освѣтлява цѣлото небе.

Сега обаче, нѣма вече спасение за Йерусалимъ и юдейската държава отъ римскитѣ орли: Отъ горе и отъ долу, всичко е вече изгнило“. „Когато навсѣкжде животътъ по Бога е съвсемъ изчезналъ, и когато е настѣпила пълна морална гнилото, тогава ще дойде и сѣдмиятъ день.“ (St. J.)

9. — 1260-тѣ години свършватъ въ 1798 год. Малко преди това се прекратиха и гоненията на Божия народъ. 19 май 1780 год. е известенъ като „тъмния день“ и 13 ноемврий 1833 год. е познатъ като день на най-голѣмото звездопадане.

10. — Въ стиха не се казва изрично, кое е „знамението на Сина Человѣчески“.

„Скоро се появи голѣмия бѣлъ облакъ, на когото седѣше Синъ Человѣчески. Когато се яви най-напредъ въ далечината, този облакъ изглеждаше много малъкъ. Ангелътъ каза, че той е знамението на Човѣшкия Синъ. Когато той наближи повече до земята, ние можахме да видимъ извънредната слава и величие на Исуса, излизащъ, за да победи. Една тѣлпа свети ангели съ блестящи корони на главитѣ си Го придружаваха по пѣтя Му. Никои езикъ не може да опише славата на тази сцена.“ (Оп. и В. стр. 239.)

За размишление: Тържественото време, въ което живѣемъ. „Какви трѣбва да бѣдете въ светъ животъ и благочестие.“ (Ил. Петр. 3:11, 12.)

6 Урокъ — 9 май 1936 г.

Напомняне за сериозно приготвление.

Текстъ на урока: Матей 24:32—51; Марко 13:28—33; Лука 17:26—36; 21:29—38.

Златенъ стихъ: „А за оня день и часъ, ни-

кой не знае, нито небеснитѣ ангели, а само Моятъ Отець“. (Матей 24: 36.)

Сигурността на думитѣ Му.

1. Коя притча разказа Исусъ на ученицитѣ Си, за да потвърди значението на знаменията? Матей 24: 32.
2. Каква поука извлѣче Исусъ отъ притчата? Ст. 33.
3. Какво каза Исусъ за рода, който щѣше да види тѣзи знамения? Ст. 34. Заб. 1.
4. По кой начинъ потвърди Исусъ вѣчното значение на думитѣ Си? Ст. 35.
5. Какво не знае никой, въпрѣки, че Божиятъ народъ може да познае второто идване на Христа по знаменията на времето? Ст. 36.

Както въ Ноевитѣ дни

6. Съ кое време се сравняватъ днитѣ кратко преди второто идване на Христа? Ст. 37. 38. Заб. 2.
7. Какво значение иматъ думитѣ „и не узнаха“? Ст. 39. Заб. 3.

Истинска бдителность

8. Отъ кои картини се вижда какъ ще стане раздѣлянето на народа въ сѣдния день? Ст. 40, 41. Заб. 4.
9. Съ кои думи обясни Исусъ важността на бдителността? Ст. 42, 43.
10. Въ какво състояние трѣбва да се намиратъ Христовитѣ последователи? Защо трѣбва да бждатъ постоянно готови? Ст. 44. Заб. 5.
11. Какво ще прави единъ вѣрующъ и благоразуменъ слуга, до като чака идването на Господаря си? Каква похвала ще по

- лучи такъвъ слуга? Каква заплата ще му се даде? Ст. 45—47.
12. Какви мисли ще се породятъ въ сърдцата на нѣкои отъ слугитѣ? Какъвъ ще бжде плодътъ отъ подобни мисли? Ст. 48, 49.
13. Отъ какво ще бжде изненаданъ такъвъ слуга? Съ кого ще претърпи той наказанието си? Ст. 50, 51.

Забележки :

1. — Народътъ, който живѣше презъ времето на Исуса и Го отхвърли, бѣше сжщиятъ, който преживѣ и разрушението на Йерусалимъ. Тази картина е образъ на родътъ, който ще живѣе хиляди години по-късно, който не иска да приеме вестъта за второто идване на Христа, и ще преживѣе събитията на края съ такава сигурност, както се случи това съ невѣрующата маса на Йерусалимъ. На тогавашниятъ народъ бѣха дадени знамения, които се изпълниха предъ очитѣ имъ, но тѣ не повѣрваха въ тѣхъ; вследствие на това тѣ не се и покаеха. Сжщо така и родътъ, който ще живѣе въ последното време, и гледайки назадъ може да познае изпълненитѣ знамения, не ще премине до като не се изпълни всичко предсказано.

2. — Грѣховетѣ, които предизвикваха отмжщение надъ предпотопнитѣ хора сжществуватъ и днесъ. Страхътъ Божий е изчезналъ отъ сърдцата на човѣцитѣ и законътъ му се тѣпчи съ равнодушие и презрение. Голѣмата свѣтлостъ на онова поколѣние се равнява на тая на днешното поколѣние. Христосъ каза: „Както въ днитѣ преди потопа бѣха на ядене и пиене и се женѣха и за мжжъ отиваха, до който день влѣзе Ной въ ковчега, и не познаха до когато дойде потопътъ и вдигна всичкитѣ, така ще бжде и на Сина Человѣчески пришествието.“ Матей 24:38.39. Богъ не осжди предпотопнитѣ хора за яденето и пиенето; Той имъ даде плодоветѣ на земята въ изобилие, за да задоволятъ физическитѣ си нужди. Грѣхътъ имъ се состоѣше въ това, че взимаха тѣзи дарове безъ благодарностъ къмъ Дарителя и се покваряваха, като угаждаха на апетита си безъ граница. Законно бѣ за тѣхъ да се женятъ. Женидбата бѣ по Божие нареждане. Тя бѣ едно отъ първитѣ постановления, които той установи. Той даде специални нареждания относно този обрядъ, обличайки го съ светостъ и красота; но тѣзи нареждания се забравиха и женитбата се изопачи и служеше само на страститѣ,“ (П. П. стр. 33).

3. — Причината не бѣше, че живѣещиятъ презъ времето на Ноя родъ не чу предупреждението за идващия потопъ; той го чуваше докато най-после стана за тѣхъ една стара история. Тѣ не му обръщаха вече внимание, защото не вѣрваха въ Божията вестъ. Понѣже тѣ гледаха на Божиитѣ думи като на неистинни, считаша и приготвението на Ноя за безумно. За тѣхъ потопътъ бѣше голѣма изненада. Така ще бжде и въ края на свѣта.

4. — Безсѣмнено тѣзи стихове сочатъ къмъ изследвателния сждъ, когато ще се отворятъ книгитѣ и ще се разгледа сждбата на всѣкиго по отдѣлно. Причината, че единиятъ ще бжде приетъ, а другиятъ отхвърленъ е следната: единиятъ е призналъ грѣховетѣ си, служи день следъ день на Бога, бди и е готовъ за второто идване на Христа; другиятъ е пропусналъ времето за приготвението и остава неподготвенъ.

„Идването на Христа ще стане внезапно, когато никой и не мисли за това, когато всичко е въ сигурност, тогава ще настѣпи раздѣлата между такива, които до сега сж били въ тѣсна обществена и роднинска връска. Приетъ или оставенъ, (за приближавашия сждъ на свѣта) какво ще си изберешъ ти?“ (S. T. I.)

5. — Никой не знае кога ще прекрати Исусъ ходатайствената служба въ Светая Светихъ. Този тѣй важенъ за хората день знае само Богъ Отець. (Деянния 1:6.7). Въ този день ще се опредѣли сждбата на всѣки единъ, дали за смъртъ или за животъ, тогава никой не ще бжде въ състояние да отмѣни това решение. Какъвъ тържественъ день! „Когато Исусъ прекрати ходатайството си за хората, тогава е вече всичко решено... това време ще дойде внезапно за всички. Който до тогава е пропусналъ времето да изчисти душата си и да следва истината, той ще се намѣри спящъ. Може би тѣ сж се уморили вече отъ чакане, и не сж вземали вече усърдно участие въ вестта за второто идване на Учителя си.“ (Г. Т. 2, стр. 191)

За размишление: Какъ мога да се приготвя за второто идване на Христа? Опасността отъ отлагането на приготвението. Значението на всѣка притча въ разискването.

7 урокъ — 16 май 1936 г.

Притчата за десеттѣ девици.

Текстъ на урока: Матей 25, 1—13.

Златенъ стихъ: „И тъй бждете будни, защото не знаете ни деня, ни часа, когато ще дойде Синъ Человѣчески.“ (Матей 25:13.)

Разумно и неразумно поведение презъ времето на приготвлението

1. На какво е подобно царството небесно въ края на онова време, за което разисквахме въ последната часть на миналия урокъ? Матей 25:1.
2. Какво се казва за тѣзи девици? Ст. 2. Заб. 1.
3. Кой начинъ на действие ги прави разумни или безумни? Ст. 3, 4. Заб. 2.
4. Какво се случи когато младоженикътъ не се яви въ очакваното време? Ст. 5. Заб. 3.

„Младоженикътъ иде“

5. Какъвъ викъ се чу посрѣдъ нощъ? Ст. 6.
6. Какво направиха всички девици, когато чуа сръднощния викъ? Ст. 7. Заб. 4.
7. Съ каква молба се явиха безумнитѣ девици предъ мждритѣ? Какви основания за молбата си приведоха тѣ? Ст. 8. Заб. 5.
8. Какво отговориха умнитѣ девици? Какъвъ съветъ имъ дадоха тѣ? Ст. 9. Заб. 6.

Пригответнитѣ ще влѣзатъ на сватбата

9. Какво стана, когато безумнитѣ девици отидоха да си взематъ масло? Какъвъ случай се удаде за ония, които бѣха готови? Какво стана следъ това? Ст. 10.

10. Какво казаха безумният като се завърнаха? Ст. 11. Заб. 7.
11. Какъв отговор им даде младоженецът? Ст. 12.
12. Съ какви наставления приключи Исус притчата си? Ст. 13. Заб. 8.
13. Какво ще кажат подготвените при второто идване на Христа? Исая 25:9.

Забележки :

1. — Христосъ седи съ учениците Си на маслинената гора. Слънцето се е скрило вече задъ планините и вечерниятъ здрачъ покрива земята. Една осветена, като за праздненство приготвена кжща стои предъ тѣхъ. Разливащата се свѣтлина и очакващата група свидетелствуватъ, че скоро ще пристигне сватбеното шествие. Въ много страни на ориента, сватбите се празнуватъ нощно време. Младоженецътъ взема невѣстата и я отвежда въ дома си. Шествието трѣгва съ запалени факли отъ бащиния домъ и отива въ дома на младоженеца, където е приготвена сватбарска трапеза за поканените гости. На сцената, която гледаше Христосъ, се виждаше една група очакваща пристигането на невѣстата и приятелите ѝ, съ цель да се присъединятъ и тѣ къмъ шествието.

2. — Безумните девизи не взеха съ себе си масло, докато мждритъ взеха. Всички имаха лампи и въ всички лампи имаше масло, но само петъ девизи се осигуриха съ повече масло въ случай, че младоженецътъ се забави.

3. — Въ притчата, петте девизи не се упрѣкватъ, защото сж заспали; тѣ всички бѣха заспали. Опасността на заспиването кратко преди голѣмото и славно събитие, явствува отъ последствията на това заспиване. Ако бѣзумниятъ бѣха използвали времето на забавянето, и вмѣсто да спятъ, се бѣха снабдили съ ново масло, тогава тѣ биха могли да влѣзатъ на сватбата заедно съ умните девизи.

Времето на забавяне е време на опасностъ. Въ притчата се казва че заспаха ония, които очакваха идването на младоженеца. Споменатите въ предишната притча убиха слугите и се отдадоха на свѣтски удоволствия. Исусовото предупреждение е да бдимъ и се приготвимъ.

4. — „Въ притчата излѣзоха и десетте девизи да посрещнатъ младоженеца. Всички имаха лампи и сждове за масло. За из-

вестно време не можеше да се направи никаква разлика между тѣхъ. Така и съ църквата, която живѣе точно предъ второто идване на Христа. Всички познаватъ Писанието. Всички сж чули вестъта, че второто идване на Христа е близо, и довѣрчиво очакватъ явлението Му. Както бѣше въ притчата, така е и сега. Настѣпва едно време на очакване. Вѣрата се изпитва и когато се чуе викътъ: „Ето младоженикътъ иде, излизайте да го посрещнемъ!“ тогава мнозина не ще бждатъ готови. Тѣ нѣматъ масло въ лампитѣ си и въ сждоветѣ за масло. Тѣмъ липсва Светия Духъ“. (С. Г. стр. 400.)

5. — „Представенитѣ чрезъ петтѣ безумни девици хора, не сж лицемѣри. Тѣ уважаватъ истината, защищаватъ я, и симпатизиратъ на ония, които изповѣдватъ истината; но тѣ не сж се оставили да бждатъ ржководени отъ Светия Духъ. . .

Тази е класата, която въ време на опасность ще каже: „Миръ и безопасность“. Тѣ приспиватъ сърдцето си въ сигурность и не сънуватъ за никаква опасность. Когато се събудятъ отъ съня си, тѣ виждатъ какво имъ липсва и молятъ другитѣ за помощъ; въ духовнитѣ нѣща, обаче, никой не може да набави липсата на другитѣ.“ (С. Г., S. 403, 404.)

6. — Изпърво отговорътъ на петтѣ умни девици изглеждаше себелюбивъ. Обаче маслото не можеше да се раздѣли. Колкото да се грижеха умнитѣ девици за безумнитѣ, не имъ бѣше възможно да ги избавятъ отъ тази беда; защото милость и сила или дарбитѣ на Светия Духъ не се предаватъ отъ единъ на другъ.

7. — „Скрѣбнитѣ думи, които нѣкога ще прозвучатъ въ ушитѣ на осжденитѣ на смъртъ човѣци, съдържатъ страшнитѣ думи: „Не ви познавамъ“. Само общението съ Светия Духъ, което сте пренебрегнали, е въ състояние да ви съедини съ радостната група на сватбеното праздненство. Вие не можете да вземете участие на това праздненство. Неговата свѣтлина е падала върху слѣпи очи и тржбниятъ Му звукъ, върху глухи уши. Изразената любовь и нѣжность презъ време на праздненството не ще причини никаква радостъ на закоравѣлото свѣтско сърдце. Вие сте изключени отъ небето, защото не подходате за тамъ.“ (С. Г., S. 407.)

8. — „Ние бдимъ и очакваме завръщането на нашия Учителъ, за да не ни намѣри спящи, когато дойде внезапно. За кое време се говори тукъ? Не за откровението Христово въ облацитѣ, когато ще намѣри единъ спящъ народъ. Не, но за Неговото излизане отъ Светая Светихъ, когато ще съблѣче свещеническитѣ Си одежди и ще облѣче одеждитѣ на отмъщението. . . Какъ съв-

семъ другояче биха се държали мнозина (които сж спали и сж били безгрижни, защото сж се оставили да бждатъ завладѣни отъ свѣтски нѣща) ако биха знаели, че службата на Христа въ Светая Светихъ, би била тѣй бързо прекратена! Колко внимателно биха бдѣли тѣ? Учителтъ предвиждаше това и предупреди съ време: Бдете! Той повтаря много ясно, че ще дойде внезапно. Но, Той не опредѣли времето на завръщането си, за да не пренебрегнемъ ежедневното приготвление, и докато чакаме времето на Неговото идване, съ нашата лѣнливостъ, пропуснемъ времето на приготвлението. „За това бдете, защото не знаете . . .“ (Т., Vd. 2 S. 190, 191.)

За размишление: Какво трѣбва да насърдчи християнитѣ къмъ бдителность: Нашата плътъ е слаба. (Матей 26:41.) Нашето сърдце е упорито и разтлѣнно. (Иеремия 17:9.) Врагътъ е хитъръ. (1 Петр. 5:8; 2 Кор. 2:11.) Свѣтътъ е много привлекателенъ. (2 Тим. 4:10; 1 Йоаново 2:15.) Исусъ често е казвалъ: Бдете!

8 Урокъ — 23 май 1936 г.

Притчата за талантитѣ.

Текстъ на урока: Матей 25:14—30.

Златенъ стихъ: „Господарьтъ му рече: хубаво, добри и вѣрни рабе! Въ малкото си билъ вѣренъ, надъ много ще те поставя; влѣзь въ радостъта на господаря Си“. Матей 25:21.

Повѣреното богатство

1. Чрезъ коя друга притча представи Исусъ бждещето Си царство? Матей 25:14. Заб. 1.
2. По кой начинъ и възъ основа на какво раздѣли стопанинътъ имота си? Ст. 15. Заб. 2.
3. Какъ използва имота онзи, комуто бѣха повѣрени петъ таланта? Ст. 16.
4. Каква подобна опитность направи онзи, който получи два таланта? Ст. 17. Заб. 3.
5. Какъ постъпи слугата, който получи единъ талантъ? Ст. 18. Заб. 4.

Денът на отчета

6. Какво поиска единъ день господарьтъ отъ слугитѣ си? Ст. 19.
7. Какъвъ докладъ даде слугата, който бѣше взелъ петъ таланта? Ст. 20.
8. Какво отговори господарьтъ на този слуга? Ст. 21.
9. Какъвъ докладъ даде слугата, който получи два таланта? Ст. 22.
10. Каква похвала получи и този слуга? Ст. 23.
11. Съ какво въведение, започна да докладва слугата, който бѣше получилъ единъ талантъ? Ст. 24.
12. Какво бѣше направилъ третиятъ слуга съ паритѣ на господаря си? Ст. 25. Заб. 5.
13. Какво повтори господарьтъ на слугитѣ си? Ст. 26. Заб. 6.
14. Споредъ думитѣ на Исуса, какво трѣбваше да стори слугата? Ст. 27.
15. Какво нареждане даде господарьтъ относно единия талантъ? Коя бѣше причината? Какъ обоснова той нарежданието си? Ст. 28, 29.
16. Каква заповѣдь издаде господарьтъ за невѣрния слуга? Каква забележка се прибавя още? Ст. 30. Заб. 7.

Забележки:

1. — Притчата за талантитѣ е едно представяне за времето на очакване, отъ възнесението до второто идване на Христа. Притчата за десеттѣ девиси, ни показва колко необходима е постоянната подготовка за второто идване на Христа. Тази притчата набляга за използването на времето, презъ Неговото отсъствие. Думитѣ: „Търгувайте докле дойда“ (Лука 19:13.) ни показватъ, че това време продължава до идването на Христа, а сжщо така и притчата за десеттѣ девиси.

2. — „Той не е разпредѣлилъ талантитѣ произволно. Който е успѣлъ да употреби петъ таланта, нему се даватъ петъ. Който може да използва само два, даватъ му се два. Който може да

употрѣби само единъ, дава му се само единъ. Никой не може да се оплаква, че не е получилъ достатъчно таланти защото, Той, който е далъ всѣкому неговото, се прославя чрезъ използуването на дарбитѣ, били тѣ малки или голѣми.“ (СГ., S. 324. 325.)

3. — Отъ никого не се очаква повече, освенъ да използува вѣрно и прилежно повѣренитѣ му таланти. Възможности и дарби се умножаватъ при употрѣблението имъ. Богъ не очаква отъ насъ само да запазимъ дарбитѣ, които ни е далъ, но да ги използуваме и разработимъ.

4. — „Имаше единъ, който получи единъ талантъ, но не го използува. Тукъ се крие едно предупреждение за всички, които мислятъ, че поради малкитѣ си способности, не сж задължени да взематъ участие въ Божието дѣло. Ако тѣ биха могли да извършатъ нѣщо по-велико, тѣ биха сторили това съ удоволствие, но понеже могатъ да служатъ само съ дребни нѣща, считатъ се за оправдани да не взематъ участие. Но тѣ се маматъ. Чрезъ раздаването на дарбитѣ, Господь изпитва характеритѣ. Слугата, който не използува и не разработи повѣрения му талантъ, се показва като невѣренъ (СГ., S. 251.)

5. — Възвисениятъ въ небесата Господь раздава дарбитѣ; Той не пропуска нито единъ и споредъ способноститѣ, дава на еднитѣ по голѣми суми за разработване, а на другитѣ по-малки, т. е. споредъ мѣрката и вида на природнитѣ имъ заложби. Сега зависи отъ вѣрността, съ която се изпълнява повѣрената служба, която трѣбва да служи за слава Божия и да бжде въ услуга на нашитѣ събратя. Въ които се намѣри тази вѣрность преди второто идване на Христа, ще бждатъ наградени съ добро свидетелство, съ почетна служба въ Божието царство, и ще бждатъ съучастници на Господната радостъ. — Обаче, невѣрността убива собствения си господарь. Тя се наказва съ отнемане на повѣреното и съ затворничество. — (Ст. 29.) Въ сжщия день не ще се обърне внимание на извиненията, които ще представятъ невѣрнитѣ: тогава ще се изяви само тѣхната невѣрность, ленность и отчаяние.“ (St. I.)

6. — Господарьтъ му каза: „Ти знаеше“. Това значи, твоитѣ думи иматъ стойность. Азъ искамъ да те сжда споредъ собсвенитѣ ти думи. (Лука 19: 22.) Това, което ти сега представяшъ като извинение, би трѣбвало още тогава да те накара да действувашъ другоаче.

7. — „Присждата за невѣрния слуга гласи: „Вземете, прочее, отъ него таланта и го дайте на оня, който има десетъ таланта.“ Съ

възнаграждението на върния слуга не се изтъква само заплатата, която ще се раздаде въ сждния день, но и заплатата, която се раздава отчасти през време на нашия земен животъ. Както е въ естествения свѣтъ, така е и въ духовния. Всѣка неизползувана сила отслабва и изчезва. Деятелность е законътъ на живота; ленность е смъртъ . . . Мнозина, които не работятъ за Христа, се извиняватъ съ неспособността си за тази работа. Но Богъ ли ги е направилъ така негодни? Не, сигурно не! Неспособността е станала отъ бездействието, и тѣ станали неспособни, по собствена вина и изборъ.“ (С. С., S. 360 — 362.)

За размишление: Въ („Christi Gleichnisse“ S. 324.) четемъ: „Особенитѣ дарби на духа не сж единственитѣ дарби, които сж представени въ притчата чрезъ талантитѣ. Тукъ сж включени всички дарби, били тѣ природни или придобити, духовни или тѣлесни. Всички трѣбва да бждатъ употребени въ служба на Бога.“ Нека да изброимъ нѣколко допълнително.

Духовни дарби, езици, влияние, време, здраве, сила, пари, любезность, благосклонность.

9 Урокъ — 30 май 1936 г.

Сждтъ.

Текстъ урока: Матей 25 : 31—46.

Златенъ стихъ: „До колкото сте сторили това на едного отъ тия мои най-малки брата, Менъ сте го сторили“. Матей 25 : 40.

Второто идване на Христа и голѣмото раздѣление

1. Кой ще придружава Исуса при второто Му идване на земята? Кжде ще седне Той тогава? Матей 25 : 31. Заб. 1.
2. Кой ще се събератъ предъ Него? Какво раздѣление ще бжде извършено тогава? Ст. 32. Заб. 2.
3. Кжде ще седнатъ праведнитѣ и кжде неправеднитѣ? Ст. 33. Заб. 3.

Причината на раздѣлата се крие въ начина на мисленето

4. Какво ще каже царьтъ на стоящитѣ отъ дѣсно? Ст. 34.
5. Какъ обоснова Исусъ решението за стоящитѣ отъ дѣсната му страна? Ст. 35, 36. Заб. 4.
6. Съ кои думи изразяватъ праведнитѣ изненадата си? Ст. 37—39.
7. Какъвъ чудесенъ отговоръ ще имъ даде царьтъ? Ст. 40. Заб. 5.
8. Какво ще каже царьтъ на ония, които седятъ отъ лѣвата му страна? Ст. 41. Заб. 6.
9. Възъ основа на какво ще бждатъ отблѣснати злитѣ? Ст. 42, 43.
10. Какъвъ отговоръ ще дадатъ тѣ на царя? Ст. 44.
11. Какво ще имъ се отговори? Ст. 45. Заб. 7.
12. Кжде ще отидатъ тогава нечестивитѣ?
А каква опитность ще направятъ праведнитѣ? Ст. 46.

Забележки :

1. — Второто идване на Христа ще бжде съ такава голѣма слава, щото небето ще е обезлюдено, понеже всички ангели ще го придружаватъ. И съ най-силното си въображение не можемъ да си представимъ каква ще бжде славата на това велико събитие. Исусъ ще се яви съ „всичкитѣ си ангели“. Въ Откр. 5:11. ни се казва за безбройното число ангели: „И броятъ имъ бѣше много милиони“. На челото си Христосъ ще носи чудна диадема, и лицето му ще свѣти като слънцето на пладне.

2. — Раздѣлянето на овцитѣ отъ козитѣ или на праведнитѣ отъ неправеднитѣ се решава въ изследвателния сждъ, който става сега на небето. Въ този животъ, чрезъ нашето поведение сами опредѣляме на коя страна ще застанемъ тогава.

3. — „Овчарьтъ раздѣля овцетѣ отъ козитѣ, за да не страдатъ овцитѣ: въ Йезекилъ 34: 17 и надолу се казва, че Богъ ще отпрати едната класа овци, защото тѣ нарочно размжватъ водата,

и унищожават стадото, бодат съ рогата си другитѣ овци и ги разпръсватъ. Така, подъ козитѣ се представятъ хората, които рушатъ, а съ овцитѣ, кроткитѣ и смиренитѣ“. (Небе) Богъ е казалъ за овцитѣ. „Моитѣ овци слушатъ гласа ми“. Въ това число Той включва всички които вѣрватъ въ Неговото име, които приематъ доброволно и съ благодарностъ благодатъта Му, които го следватъ съ любовъ, вѣрностъ и послушание, които се оставятъ да бждатъ оправдани и освѣтени отъ Него. Козитѣ напротивъ сж упорититѣ, които заслѣпени отъ невѣрието действуватъ противъ Неговото владичество, които презиратъ милостъта Му, отхвърлятъ заслугитѣ Му, отричатъ името Му, не приематъ спасението Му, които не обръщатъ внимание на всичкитѣ Му усилия да се отдѣлятъ отъ стария пжтъ, но споредъ волята си вѣрватъ по не добъръ пжтъ.“ („Dächsels Bibelwerk“, В d. 5. 368).

4. — Много важно е да се съзнае, че службата, споредъ която царьтъ опредѣля присждата, е възможна за всѣки човѣкъ. Споредъ думитѣ: „На едного отъ тия мои най-малки братя“, изглежда като че ли службата на милосърдие трѣбва да се извършва само спрямо христовитѣ последователи; но тѣзи думи не трѣбва да се схващатъ така тѣсногърдо. Ако и Христосъ да е свързанъ съ Своитѣ последователи съ особена връзка на любовъ, Той ще оцени всѣко дѣло на любовъ, макаръ привидно лицето да не изглежда на християнинъ.

„Даже и между езичницитѣ има хора, които сж подхранвали духа на добротата; преди още да бѣше ги докоснало Словото на живота, тѣ сж се отнасяли съ мисионеритѣ много любезно, и често пжти сж имъ правили услуги съ рискъ на собствения си животъ. Между езичницитѣ има и такива, които въ незнанието си се молятъ на Бога, безъ нѣкой да имъ е откриль свѣтлината на истината; тѣ не ще загинатъ, Ако и да не познаватъ написания Божий законъ, тѣ сж чули гласа му въ природата и сж му обрънали внимание. И тѣй тѣ сж вършили онова, което законътъ е изисквалъ отъ тѣхъ. Дѣлата имъ свидетелствуватъ, че Светиятъ Духъ не е работилъ напразно въ сърдцата имъ. Тѣ ще бждатъ признати като Божи чادا.“ (DA., S. 638).

5. — „Любезни думи, погледъ на съчувствие, изразъ на оценяване ще бждатъ за много борещи се души, както чаша студена вода за жадния. Една дума на насърчение или една учтива по-стжпка ще допринесе голѣмо облекчение за онзи, върху чийто рамене е поставенъ тежъкъ товаръ. Истинското щастие се намира

въ себеотрицателната служба. Всѣка дума и всѣка служба отъ такъвъ характеръ, се записва въ небеснитѣ книги, като че ли това е сторено на Исуса Христа.“ Z., Bd. 2., S. 102.)

6. — Думата „вѣчно“ въ Ст. 41 и 46 трѣбва да бжде така разбрана, че последицитѣ ще бждатъ вѣчни. Огънятъ ще бжде въ резултатитѣ си вѣченъ, понеже ще унищожи нечистивитѣ за винаги. (Мал. 3: 19.) Значи наказанието ще бжде въ действието си вѣчно; защото следъ това унищожение, не ще има вече възстановяване. Животътъ може да бжде само тогава вѣченъ, ако не се прекъсне никога. Накратко казано: има само две възможности: или само вѣченъ животъ или вѣчна смъртъ. Начинътъ, по който бива нѣкой умъртвенъ, не трѣбва да се бърка съ самата смъртъ.

7. — Мнозина мислятъ, че за тѣхъ е голѣма привилегия, да посетятъ мѣстата, да вървятъ по пѣтищата, да разглеждатъ хълмоветѣ и долините, кждето нѣкога Исусъ е ходилъ и работилъ и кждето често е прекланялъ глава за почивка. Но не е нужно да отидемъ въ Назаретъ, Капернаумъ и Витания, за да вървимъ по стѣпкитѣ на Христа. Ние можемъ да видимъ белези отъ стѣпкитѣ Му при всѣко легло на боленъ, въ колибитѣ на беднитѣ по крайнитѣ квартали на голѣмитѣ градове и на всѣко мѣсто, кждето хората се нуждаятъ отъ утѣха... Тази работа се занемарява много, понеже много млади Христови последователи не растатъ въ основнитѣ принципи на християнската опитностъ. Огънятъ, който се бѣ запалилъ въ сърдцата имъ, когато Христосъ имъ каза: „Грѣховетѣ ти сж простени“ нѣмаше да изгасне, ако се бѣха притекли на помощъ на нуждающитѣ се. Излишната енергия, която често пѣти е и вредна за младежъта, може да бжде така ржководена, щото да се обърне на потоци отъ благословение. Въ старанията си да вършимъ добро на другитѣ, човѣкъ почти ще забрави себе си.“ (DA., S. 640.)

За размишление: Какъ можемъ да служимъ на ония, които се числятъ къмъ семейството ни? Какъ на съседитѣ и приятелитѣ ни? Какъ на ония, които се намиратъ въ далечни страни?

10 урокъ — 6 юлий 1936 г.

Исусовитѣ врагове планиратъ смъртта Му. Приготовлението за пасхата.

Текстъ на урока: Матей 26:1—5, 14—19; Лука 22:1—13; Марко 14:10—16.

Златенъ стихъ: „И Синъ Человѣчески ще бжде предаденъ на първосвещеницитѣ и книжницитѣ, и ще го осждятъ на смъртъ.“ Матей 20:18.

Исусъ и враговетѣ Му правятъ приготовления

1. За кой празникъ спомена Исусъ на ученицитѣ си къмъ края на разговора си въ маслинената гора? На кое близко събитие обърна Исусъ вниманието имъ? Матей 26:1—2. Заб. 1.
2. По онова време кои се събираха въ палата на Каяфа? Ст. 3. Заб. 2.
3. Кои три решения се взеха въ онова събрание? Ст. 4, 5. Заб. 3.

Юда се присъединява къмъ враговетѣ на Исуса

4. По онова време, кой се подаде на влиянието на сатана? Лука 22:3.
5. Следъ като бѣше повлиянъ отъ сатана, къмъ какво се стремѣше той? Съ каква целъ потърси той първосвещеницитѣ? Ст. 4. Заб. 4.
6. Какъ посрещнаха първосвещеницитѣ Юда? Какъвъ разговоръ поведоха тѣ съ него? Ст. 5, заб. 5.
7. На какво се съгласиха тѣ? Ст. 6. Матей 26:15, 16. Заб. 6.

Последнитѣ приготовления за пасхата

8. Какъвъ въпросъ зададоха ученицитѣ на Исуса относно пасхата? Ст. 17.
9. Кога бѣше учреденъ празникътъ пасха? Изходъ 12:3—14.
10. Кое голѣмо събитие въ живота на Исуса се представяше чрезъ пасхата? I Кор. 5:7. чосл. часть. Заб. 7.
11. Кои двама ученика трѣбваше да приготвятъ пасхата? Лука 22: 8.
12. За какво се осведомиха тѣ? Ст. 9.
13. Какво наставление имъ се даде? Ст. 10, 11.
14. Какъ щѣше да се отнесе този мжжъ съ тѣхъ? Какви приготовления трѣбваше да направятъ въ тази зала? Ст. 12.
15. Какво установиха тѣ, когато отидоха да изпълнятъ поржчката на Исуса? Ст. 13. Заб. 8.

Забележки:

1. — Исусъ се приготвява за последната борба съ сатана. Публичната Му дейность бѣше привършена. Той копнѣше за ученицитѣ си и за това ги бѣше събралъ; за да ги поучи и настави на всичко, каквото могат да разбератъ. Много нѣщо бѣ на устата Му, което би желалъ да имъ каже, но тѣ не бѣха още приготвени за това. Часътъ му бѣше дошълъ; но тѣ не бѣха още готови.

2. — Отъ докладитѣ на Свещеното Писасание се вижда, че то открива принципалнитѣ събития, както тия въ кръга на Исуса и Неговата малка група, така и ония въ кръга на юдеитѣ подъ ржководството на сатана, съ когото направиха заговоръ.

3. — Планътъ бѣше „да се улови Христосъ по такъвъ начинъ, че народътъ да не забележи нищо. Между народа Христосъ бѣше приетъ като пророкъ, а между повечето вѣроятнo като Месия. За това съветътъ не смѣше да залови Христа публично. Народътъ би се възмутилъ и сигурно ще Го освободи.“ (Barnes.)

4. — „Съ ужасъ и отвръщение разглеждаме изневѣрата и предателството на Юда. Той, обаче, представя едно голѣмо множество, тия които наистина маршируватъ подъ знамето на Христа, а въ действителность сж най-голѣмитѣ Му врагове.

Такива хора се покланят на себе си и на паритѣ, а употребяватъ Христовото име само, за да прикриятъ осждителнитѣ си действия. Тѣ продаватъ себе си за пари, а Спасителя си за едно древно, земно преимущество.“ (Sp. P., S. 82, 83.)

5. — „Историята на Юда показва трагичния край на единъ животъ, чрезъ който би могълъ да бжде прославенъ Богъ. Ако Юда бѣше умрѣлъ преди последното си пжтуване за Йерусалимъ, тогава той щѣше да си запази почетното мѣсто между дванадесеттѣ и тѣ щѣха много да съжالياватъ за него. Отвърщението, което е извиквало името му презъ всичкитѣ столѣтия, не щѣше да съществува, ако въ края на живота му не бѣше станала тази случка. Но истинскиятъ му характеръ се откри предъ цѣлия свѣтъ, за да служи за примѣръ на всички, които заематъ единъ святъ отговоренъ постъ, чрезъ който могатъ да станатъ сжщо така предатели. . . Юда имаше особена обичъ къмъ паритѣ; но той не е билъ всѣкога тѣй лошъ, за да бжде считанъ способенъ за таква дѣло. Той подхранваше злия духъ на алчността до тогава, докато той напълно завладѣ живота му и любовта къмъ паритѣ надмина любовта къмъ Господа. Понеже той стана робъ на паритѣ, той стана инструментъ на сатана за осжществяване на злбния му планъ“. (L. I., S. 422, 423.)

6. — „Малко преди пасхата, Юда запечата своето предаване; решено бѣше да заловятъ Спасителя на едно осамотено мѣсто, кждето той обикновено отиваше, за да прекара известно време въ молитва. Отъ праздненството, докато бѣха въ кжщата на Симона, Юда имаше достатъчно време да размишлява върху намѣрението си. Въ онова време предателството бѣ вече решено, и оставаше само изпълнението му. Юда отклоняваше всички мисли противъ нечестивия му планъ; той остана при намѣрението си. За тридесетъ сребърника (2079 лева) — най-малката цена за единъ робъ — Юда предаде Господаря на славата на хули и смъртъ.“ (L. I., S. 422.)

7. — „Пасхата трѣбваше да бжде както възпоменателно праздненство, тѣй и символъ, който сочеше не само на избавлението отъ Египетъ, но и напредъ къмъ по-великото избавление, което Христосъ щѣше да извърши съ освобождението на народа Си отъ робството на грѣха. Жертвеното агне представлява „Божия Агнецъ“ у Когото е единствената ни надежда за спасение. Апостолтъ казва: „Христосъ нашата пасха, се жертвува за насъ.“ (П. П. стр. 113.)

„Христосъ седѣше съ ученицитѣ Си въ една горница въ Йерусалимъ. Тѣ се бѣха събрали за да отпразднуватъ заедно пасхата и

Спасителът искаше да прекара самъ съ ученицитѣ Си, защото времето Му бѣше дошло. Самъ Той бѣше истинското пасхално агне. Въ деня, когато щѣше да се яде пасхалното агне, Той щѣше да бжде принесенъ жертва. Той вече възнамѣряваше да изпие чашата на страданията и да се кръсти съ кръщението на мжкитѣ. Оставаха Му само още нѣколко часа. И Той искаше да ги прекара въ общение съ любимитѣ Си ученици.“ (L I., S. 364.)

8. — Носенето на вода въ Палестина ставаше обикновено отъ жени. Значи, това бѣше единъ необикновенъ знакъ, който Исусъ даде на ученицитѣ Си. Обърнете внимание, че Исусъ не посочи точно мѣстото и името. Приготовненията на Петра и Йоана включваха безсъмнено и приготвянето на агнето, на горчивитѣ трѣви, на безкваснитѣ хлѣбове и на виното за пасхата.

За размишление: Причината за отпадането на Юда. Исусъ познава заниманията и обстоятелствата на човѣцитѣ. Какви подробности знае Той относно моя животъ?

11 урокъ — 13 юлий 1936 г.

Споръ за първенство – Исусъ оми- ва нозетѣ на ученицитѣ си.

Текстъ на урока: Лука 22:24—30; Йоанъ 13:1—17.

Златенъ стихъ: „Но по-голѣмиятъ между васъ да ви бжде слуга“ Матей 23:11.

Раздорътъ помрачава погледа за предстоящото

1. Що даде поводъ за препирането на ученицитѣ докато се приготвяха за пасхата? Лука 22:24. Заб. 1.
2. На кой общъ обичай обърна Исусъ внимание? Ст. 25.
3. Но какъвъ принципъ важи въ Неговото царство? Какво каза Той за държането Си спрямо тѣхъ? Ст. 26, 27.
4. Какво призна Исусъ у ученицитѣ си? Ка-

кво бѣше предвидиль Той за тѣхъ? Каква служба щѣха да заемаѣ въ небето? Ст. 28—30.

Исусъ знаеше защо бѣше изпратенъ

5. Отъ какво бѣше Исусъ напълно убеденъ? Какво ни се казва за любовта Му къмъ Неговитѣ? Йоанъ 13:1. Заб. 2.
6. Какво бѣше приготвилъ вече сатана? Какво знаеше Исусъ за Отца Си? Ст. 2, 3.

Единъ примѣръ на смирение

7. Какъвъ нагледенъ урокъ даде Исусъ на ученицитѣ си, съзнавайки напълно онова, което вършеше? Ст. 4, 5. Заб. 3.
8. Какъвъ въпросъ зададе Петъръ на Исуса, когато последниятъ искаше да му омие нозетѣ? Какво му отговори Исусъ? Ст. 6, 7.
9. Какви вътрешни чувства изяви Петъръ, когато видѣ Исуса да върши онова, за което той не бѣше готовъ да направи? Какъвъ любезенъ отговоръ му даде Исусъ? Ст. 8. Заб. 4.
10. По кой начинъ показа тогава Петъръ готовността си да омие Исусъ нозетѣ му? Съ какво доказа Исусъ, че миенето на нозетѣ има много по-голѣмо значение, отколкото да бжде само едно гѣлесно очистване? Ст. 9, 10. Заб. 5.
11. Съ какви думи намекна Исусъ за предателя си? Ст. 11. Заб. 6.
12. За какво опетнявене говорѣше Исусъ? Марко 7: 20—23.
13. Какво каза Исусъ на ученицитѣ си, когато имъ оми нозетѣ? Йоанъ 13:12, 13. Заб. 7.
14. Какво значение има миенето на нозетѣ за Неговитѣ последователи? Ст. 14, 15.

15. Кой принцип на истинска служба постави тогава Исусъ? Ст. 16.

16. Какъв успѣх постига такава служба? Ст. 17. Заб. 8.

Забележки:

1. — „Имаше препирня помежду имъ, кого отъ тѣхъ ще иматъ за по-голямъ.“ Тази препирня, която изглеждаше да продължава още, наскърби и нарани Спасителя. Дванадесеттѣ продължаваха да стоятъ на любимото си желание, че тѣхниятъ учителъ ще употрѣби голѣма сила и ще заеме Давидовия тронъ; всѣки отъ тѣхъ желаше да бжде най-голямъ въ това царство.

Тѣ се подценяваха единъ другъ; вмѣсто да ценятъ брата си повече отъ себе си, тѣ направиха собственото си Азъ на владѣтель. Яковъ и Йоанъ помолиха Спасителя да седнатъ отъ лѣвата и дѣсната страна на трона Му; това желание оскърби другитѣ ученици и тѣ възнегодуваха. Смѣлостта на двамата ученика така възбуди гнѣва имъ, че заплашваше да ги отчуджи.“ (L I., S. 365. 366).

2. — Исусъ знаше, че скоро ще бжде предаденъ на смъртъ. Сърдечното Му желание бѣше да каже още много на ученицитѣ Си; но тѣ наново показаха, че още не сж готови да разбератъ правилно думитѣ Му. Колко неизказано силно трѣбва да е било Исусовото желание, да види ученицитѣ Си, които презъ цѣлия Му животъ сж били около Него и сж наблюдавали себеотрицателната Му работа, че се разбиратъ и търпятъ помежду си!

3. — „Скоро друга една причина предизвика недоразумение. Обичайно бѣше при нѣкое тържество, единъ слуга да омие нозетѣ на гоститѣ. И при този празникъ бѣха направени нужнитѣ приготовления за омиване на нозетѣ. Каната съ водата, легена и кърпата за отриването бѣха вече готови, но липсваше слугата. На ученицитѣ предстоеше да извършатъ тая служба. Но всѣки отъ тѣхъ се отдаде на наранената си гордостъ и никой отъ тѣхъ не искаше да играе ролята на слуга. Всички даваха видъ на безчувствено равнодушие, и изглеждаше, че никой не съзнаваше, че имъ предстои да извършатъ една служба. Съ мълчанието си тѣ показваха, че не искатъ да се смирятъ.“ (DA., S. 644.)

„Исусовата постѣпка отвори очитѣ имъ и горчивъ срамъ изпълни сърдцата имъ. Тѣ разбраха поуката, която Учителътъ целѣше, и се видѣха въ нова свѣтлина.“ (L I., S. 366.)

4. — „Тържествено му отвърна Исусъ: Ако не те омия, нѣ-

машъ дѣлъ съ мене.“ Службата, която Петъръ отказваше, бѣше едно символично очистиане. Христосъ бѣ дошелъ да очисти сърдцето отъ петната на грѣха; съ отказа Исусъ да омие нозетѣ му, едновременно той отказваше и очистиането на сърдцето си и безъ да знае, съ това отхвърли и своя Господь. . . Думитѣ на Исуса: „Ако не те омия, нѣмашъ дѣлъ съ мене“, направиха силно впечатление на Петра; гордостъта и своеволието му изчезнаха. Той не можеше да претърпи раздѣла съ учителя Си; за него това значеше смъртъ.“ (L I., S. 367.)

5. — „Когато Спасителтъ опаса престилката, за да измие праха отъ нозетѣ имъ, съ тази постѣпка Той искаше да изкорени отъ сърдцата имъ всѣка ревностъ, раздоръ и гордостъ: това намѣрение бѣше истинското значение на миенето на нозетѣ. Духътъ, който ги владѣеше до сега, не даваше възможностъ нито на единъ отъ тѣхъ да бѣде въ тѣсно общение съ Исуса. До като не бѣха приели духа на любовта и смиренieto, не бѣха въ състояние да взематъ участие нито въ пасхалната вечеря, нито пъкъ на празника на възпоменанието, който Спасителтъ искаше сега да въведе. Тѣхнитѣ сърдца трѣбваше да бждатъ очистени. Гордостъ и себелюбие довеждатъ до препиране и умраза; всичко това се отстрани чрезъ Христовата любовь, при омиването на нозетѣ имъ. Сърдцето имъ се промѣни и когато Исусъ погледна на тѣхъ, можеше да каже: „Вие сте чисти“. Сега бѣха сътворени любовь и единство; сега тѣ бѣха скромни и всѣки отъ тѣхъ съ изключение на Юда, бѣше готовъ да отстѣпи по-високото мѣсто на другия. Сега тѣ съ преданни и благодарни сърдца можеха да приематъ и разбератъ думитѣ на Учителя Си.“ (L I., S. 368.)

6. — „Колкото се отнася до самия Юда, Христовото дѣло на любовь бѣше напраздно; но не и по отношение на другитѣ ученици. За тѣхъ това бѣше една поука за презъ цѣлия имъ животъ. Неговиятъ примѣръ на нѣжна любовь и дълготърпение трѣбваше всѣкога да опредѣля отношенията имъ съ изкушаванитѣ и заблуденитѣ.“ (E., S. 94.)

7. — „Христосъ искаше да покаже на ученицитѣ Си, че чрезъ омиването на нозетѣ, Неговото достоинство никакъ не се унижава. „Вие ме наричате учитель и Господь и добре казвате, понеже съмъ такъвъ.“ Той, който стоеше много по-високо отъ тѣхъ, придаде на служенето значение и стойностъ. Никой не бѣше тъй издигнатъ като Христа, и при все това, Той се сниши до най-низката служба.“ (D A., S. 649.)

8. — Исусъ казва: „Защото ви дадохъ примѣръ, да правите и вие сѣщото, каквото ви направихъ.“ Примѣрното смирение, за което ученицитѣ получиха едно добро свидетелство, трѣбваше да ги насърдчи за по-голямъ успѣхъ.“ (L.I., S. 369.)

За размишление: Въ какво се състои истинското смирение? По кой начинъ може да се постигне истинско величие? Свѣтскиятъ духъ въ противоположностъ на Христовия духъ. Изявяване на Христовия духъ въ ежедневиия животъ.

12 Урокъ — 20 юний 1936 г.

Учредяване на Господната вечеря — Исусъ посочва предателя Си.

Текстъ на урока: Марко 14:22—31; Йоанъ 13:18—38; Матей 26:20—35; Лука 22:19—23, 31—34. I Коринт. 11:23—29.

Златенъ стихъ: „Това правете за Мой споменъ“ Лука 22:19.

Едно ново нареждане

1. Какъвъ новъ обичай въведе Исусъ когат о ядѣше пасхалното агне съ ученицитѣ си? Какво имъ каза като имъ подаде безквасния хлѣбъ? Марко 14:22. Заб. 1.
2. Какво направи Исусъ съ чашата непрекипѣло вино? Що каза Той за виното? Ст. 23, 24.
3. Какво каза Исусъ за времето, когато на ново ще пие отъ лозовия плодъ? Ст. 25. Заб. 2.
4. Какво ще се възвестява при всѣка Господна вечеря? I. Кор. 11:26.

“Единъ ще ме предаде“

5. Какво съобщи Исусъ, докато още седѣха на масата? Йоанъ 13:21.

6. Какво впечатление направиха думитѣ на Исуса върху ученицитѣ? Какъвъ въпросъ зададоха тѣ на Исуса? Йоанъ 13 : 22. Матей 26 : 22. Заб. 3.
7. На кое мѣсто седѣше любимиятъ ученикъ на Исуса, Йоанъ? Какво помоли Петъръ Йоана? Йоанъ 13 : 23, 24.
8. Какъвъ въпросъ зададе Йоанъ на Исуса? Какво му отговори Исусъ? Кому подаде Той единъ залъкъ? Ст. 25, 26.
9. Какъвъ въпросъ зададе тогава Юда? Какъвъ отговоръ му даде Исусъ? Матей 26 : 25. Заб. 4.
10. Кой влѣзе въ Юда следъ като взе залъка? Какво му каза Исусъ? Йоанъ 13 : 27.
11. Какво не разбраха другитѣ ученици? Споредъ тѣхното мнение, какво искаше да каже Исусъ? Ст. 28, 29.
12. Какво направи Юда следъ като взе залъка и чу думитѣ на Исуса? Ст. 30. Заб. 5.

Следъ излизането на Юда

13. Какво каза Исусъ следъ излизането на Юда? Ст. 31, 32.
14. По кой любезенъ начинъ говори Исусъ съ ученицитѣ си? Какво имъ каза Той още? Ст. 33.
15. Въ какъвъ смисълъ заповѣдта, да се любятъ единъ другъ, бѣше нова? Какви щѣха да бждатъ послѣдствията отъ прилагането на тази любовъ между вѣрующитѣ? Ст. 34, 35. Заб. 6.
16. Какъ прекратиха тѣ вечерята? Матей 26:30.

По-късното държане на единадесеттѣ ученика

17. Къмъ края, какво каза Исусъ на ученицитѣ си? Какво имъ извести Той за вто-

- рото Си виждане съ тѣхъ? Ст. 31, 32.
18. Какво каза Петъръ за отношенията си къмъ Исуса? Ст. 33.
19. Кое Петрово дѣло предсказа Исусъ? Какво увѣрение даде Петъръ повторно? Отъ какво явствува, че другитѣ ученици изпитваха сжщитѣ чувства? Ст. 34, 35.
20. Какво бѣше направилъ Исусъ за Петра? Лука 22:31, 32. Заб. 7.

Забележки:

1. — Христосъ седи още съ ученицитѣ Си на масата, на която бѣ поставена пасхалната вечеря. Безквасниятъ хлѣбъ, който ядѣха на пасхата, стоеше предъ тѣхъ. Непрекѣплото вино бѣше сжщо така на масата. Исусъ употреби тѣзи нѣща, за да представи собствена си неопетнена жертва.“ DA., S. 653.)

2. — „Когато църквата се събира за Господна вечеря, тогава присѣтствува и Христосъ, за да запечати чразъ Светия Духъ въведениятъ отъ него тържественъ обрядъ . . . Всички, които сж основали вѣрата си въ Исуса, ще бждатъ благословени; всѣки, който се отдѣля отъ него по каква и да е причина, ще бжде ошетенъ . . . Този съюзъ се потвърди чрезъ Христовата кръвъ, а учредяването на Господната вечеря трѣбваше да държи предъ ученицитѣ и всички Христови последователи, да иматъ Христова жертва постоянно предъ очитѣ си . . . ,Истина ви казвамъ: азъ вече нѣма да пия отъ лозовия плодъ до оня день, когато ще го пия въ царството Божие.“ Тѣзи думи и надеждата за второто издване на Христа бѣха за тѣхъ въ часове на изпитания и вжтрешни притеснения, голѣма утѣха и миръ. Неизказанно ценни имъ станаха думитѣ: „Защото колчемъ ядете тоя хлѣбъ, и пиете тая чаша, ще възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той!“ (DA., S. 376, 377.)

3. — Тѣзи думи паднаха всрѣдъ кржга на ученицитѣ като бомба. Какъ трѣбваше да разбератъ думитѣ на Исуса? На тѣхъ имъ се виждаше невъзможно, че нѣкой отъ тѣхната срѣда може да бжде въ състояние да предаде учителя Си. Защо пъкъ и щѣше нѣкой да Го предаде? И на кого? Кое сърдце можеше да измисли такъвъ ужасенъ планъ? Не, не можеше да бжде нѣкой отъ тѣхната срѣда!“ (LI., S. 373.)

4. — „Когато запитаха Исуса за предателя му, ученицитѣ се спогледаха, но мълчанието на Юда имъ направи силно впечатление.

Всредъ настѣпилото неспокойствие, Юда не чу въпроса на Йоана и за да избѣгне изпитателнитѣ погледи на ученицитѣ, зададе и той въпроса; „Да не съмъ азъ Рави?“ Исусъ тържествено каза: „Ти казвашъ.“ (L.I., S. 373.)

5. — Изплашенъ и забърканъ отъ потвърждението на неговата вина, Юда стана бързо и напустна стаята... Бѣше нощъ, когато предителтъ напустна Исуса и излѣзе навънъ всрѣдъ мрака. Съ това сѣдбата на Юда бѣше вече прочетена. Преди още да бѣше напустналъ ученицитѣ и Спасителя, той все още имаше възможность да промѣни намѣрението си. Сега той съзнателно премина границата въ царството на злото.“ (L.I., S. 373.)

6. — Да се любятъ едни други не бѣше нова заповѣдъ. Но никога до сега, свѣтътъ не е видѣлъ такава любовъ, каквато бѣше Исусовата. Новото на тая любовъ бѣше „да любите единъ другого, както азъ ви възлюбихъ.“ Йоанъ 13 : 1; Римл. 5 : 5; I. Йоан. 3 : 18. 14.

7. — „Отново се дава предупреждението: ти ще отречешъ, че ме познавашъ... Когато въ сѣдебната зала Петъръ изговори думитѣ за отричането отъ Исуса и неговата любовъ и вѣрность бѣ събудена отъ съчувствителния и милъ погледъ на Исуса, той отиде въ градината, кждето Христосъ бѣ плакалъ и се молилъ. Когато сълзи на разкаяние падаха върху трѣвата напоена съ кървавитѣ капки на Христа, — тукъ думитѣ на Исуса: „Азъ се молихъ за тебе... и ти, когато се обърнешъ, утвърди братята си бѣха стълбъ за душата му. Христосъ не го остави въ отчаяние, ако и да предсказа грѣха му.“ (E., S. 90.)

За размишление: Значението на Господнята вечеря и миенето на нозетѣ. Опасностьта отъ голѣмо самоупование. Отричането на Христа въ ежедневния ни животъ. По какво сѣдятъ другитѣ, дали сме Христови ученици?

13 урокъ — 27 юний 1936 г.

Общо повторенне.

1. Съ коя притча показа Исусъ какъ ще се отнесатъ съ Него? Матей 21 : 33—46.
2. Каква поука извличаме отъ притчата за сватбата на царя? Нашата длъжность спрямо властѣта. Матей 22 : 1—22.

3. На кой принцип сж основани всички закони? Споредъ какво оценява Христосъ стойността на дарбитѣ ни? Марк. 12:28—44.
  4. Изброй деветъ точки, които споредъ думитѣ на Исуса говорятъ за скорото Му идване? Матей 24:1—14.
  5. Кои други знамения щѣха да предизвестятъ, както разрушението на Йерусалимъ тѣй и второто идване на Христа? Матей 24:15—31.
  6. Съ коя притча ни показва Исусъ какъ ще познаемъ скоршното Му идване? За какво трѣбва да бждемъ готови въ това време? Матей 24:32—51.
  7. Каква главна поука трѣбва да извлѣчемъ отъ притчата за десеттѣ девици? Матей 25:1—13.
  8. Съ коя притча поучава Исусъ, че въ сждния день всички трѣбва да дадатъ отчетъ? Матей 25:14—30.
  9. Съ какво се сравнява раздѣлянето на човѣцитѣ въ сждния день? Матей 25:31—46.
  10. Какви приготовления се направиха, за да яде Христосъ заедно съ ученицитѣ Си пасхалното агне? Матей 26:1—5. 14—19; Лука 22:1—3.
  11. Какво причини препирня между ученицитѣ? Какъвъ примѣръ имъ даде Исусъ? Лука 22:24—30. Йоанъ 13:1—17.
  12. Какъвъ споменъ за любовта Си остави Христосъ на църквата? Марко 14:22—31.
-

Означение на употребенитѣ инициали

BRHC.—Bible Readings for the Home Circle.

CG. — Christi Gleichnisse.

DA. — Desire of Ages.

E. — Erziehung.

Оп. и В. — Опитности и Видения.

GA. — His Glorious Appearing.

LJ. — Das Leben Jesu.

ПП. — Патриарси и Пророци.

Sp.P. — Spirit of Prophecy.

St.J. — Stuttgarter Jubiläumsbibel.

T. — Testimonies.
